

# Illés – Az ötös szám

## *Prófétai csend*

Jeff Pippenger

2023-10-03

Amikor Illés arra készítette Ahábot, hogy egész Izráelt a Kármelre gyűjtse, ez előképe volt annak, hogy Isten 1798-ban, három és fél évnyi üldöztetés után, kihozza az egyházat a sötét középkorból, és elvezeti őket 1844-hez, majd azt követően 1863-hoz. E három dátum a „hétszeres” szerkezetének utolsó három jelzőpontja, amint azt Ésaiás a hetedik fejezetben bemutatja.

Ugyanezt az 1798, 1844 és 1863 közötti történelmet előképezte az is, amikor Mózes kivezette Izráel fiait Egyiptom szolgaságából a Sínai-hegyhez. Az első és a második angyal története a millerita mozgalmat jelképezi, amely a vég idején, 1798-ban kezdődött, és addig tartott, mígnem a mozgalom 1863-ban egyházzá lett. Illés és Mózes a millerita történelem két elsődleges tanúja, és ők a Jelenések könyvében is a harmadik angyal történetének idején szereplő két elsődleges tanú.

A millerita mozgalom jelöli a Jelenések tizennegyedik fejezetében bemutatott örökkévaló evangélium kezdetét, a Future for America pedig annak végét. A milleriták kezdeti mozgalma és a befejező mozgalom között találjuk a Hetednap Adventista Egyházat. Az adventista egyháztörténetesek szerint 1856-ban a millerita mozgalom maradéka laodiceai állapotba jutott, s ezzel véget ért a filadelfiai korszak, amely 1798-tól 1856-ig tartott.

Az előző cikkben kimutattuk, hogy az ihlet a Vörös-tengeren való átkelés csalódását az 1844-es nagy csalódással állította párhuzamba. Ekkor érkezett el a szombat próbája, amelyet a manna jelképezett, Mózes történetében. Ugyanezen profétai ponton a Szentek Szentjéből felragyogó világosság megkezdte a próba és megtisztítás folyamatát, a szombattal kezdve, azok számára, akik átkeltek a tengeren, és hit által beléptek a Szentek Szentjébe. Az 1844-et megelőző próbatételi folyamat Mózes történetében születésekor kezdődött, a milleriták számára pedig 1798-ban, azzal a tudásnövekedéssel, amelyről Dániel kijelentette, hogy egy háromlépcsős próbatételi folyamatot fog létrehozni, amely az ítélethez vezetett.

Sokan megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak; az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek; és az istentelenek közül senki sem ért, de az értelmesek megértik. Dániel 12:10.

Az ítélet 1844. október 22-én történt megnyitását a fáraó fölötti ítélet előképezte, amely Egyiptom elsőszülötteinél kezdődött, és a Vörös-tenger vizében ért véget. Miután a bölcsék hit által beléptek a Szentek Szentjébe, vagy átkeltek a Vörös-tengeren, az a próbatételi folyamat, amely 1798-ban, a vég idején kezdődött, 1844 után is tovább folytatódott. Mózes történetében ezt tíz próba jelképezte, amelyekben Izráel minden egyes lépésnél elbukott. A tíz próba közül az utolsó akkor következett be, amikor a tizenkét kém kikémlelte az Ígért Földjét. Mózes történetében az első próba a manna próbája volt, amely a szombatot jelképezi, és a milleriták számára a szombatot az 1844. október 22-e utáni első próbának azonosították. Mivel mindkét párhuzamos történetben az első próba a szombat volt, Mózes történetének további kilenc próbája azt azonosítja, hogy 1844 után próbák

sora következik, amely either az Ígéret Földjére való bemenetelhez, vagy a halál pusztájához vezet. 1863 a millerita mozgalom számára a végső próbát jelképezi. E vizsgálódást ott kezdjük, amikor a tizenkét kém visszatér jelentésével az Ígéret Földjéről.

És visszatértek a föld kikémleléséből negyven nap múltán. És elmentek, és megérkeztek Mózeshez és Áronhoz, valamint Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, Párán pusztájába, Kádeshez; és hírt hoztak nekik és az egész gyülekezetnek, és megmutatták nekik a föld gyümölcsét. És beszámoltak neki, mondván: Eljutottunk arra a földre, ahová küldtél minket, és bizony tejjel és mézzel folyó az; és ilyen a gyümölcse. Mindazonáltal erős az a nép, amely azon a földön lakik, a városok megerősítettek és igen nagyok; sőt Anák fiait is láttuk ott. Az amálekíták a dél földjén laknak; a hettiták, a jebuzeusok és az emoreusok a hegyvidéken laknak; a kánaániak pedig a tenger mellett és a Jordán partján laknak. Káléb pedig lecsendesítette a népet Mózes előtt, és ezt mondta: Azonnal menjünk fel, és foglaljuk el azt, mert kétségkívül képesek vagyunk legyőzni azt. De azok a férfiak, akik vele együtt mentek fel, ezt mondták: Nem vagyunk képesek felmenni e nép ellen, mert erősebb nálunk. És rossz hírt terjesztettek Izráel fiai között arról a földről, amelyet kikémleltek, ezt mondván: A föld, amelyen átjártunk, hogy kikémleljük azt, olyan föld, amely megemészti lakosait; és az egész nép, amelyet benne láttunk, nagy természetű emberekből áll. Ott láttuk az óriásokat is, Anák fiait, akik az óriásoktól származnak; és a magunk szemében olyanok voltunk, mint a sáskák, és az ő szemükben is olyanok voltunk. 4Mózes 13:25–33.

A Számok könyvéből vett szakasz néhány igen fontos igazságot tartalmaz, amelyek könnyen elkerülhetik a figyelmet, ha az ott ábrázolt történelmet nem a millerita mozgalmat előképezőként vesszük szemügyre. Az egyik tanulság az, hogy a „rossz hírrel” fellépő lázadók a tizedik és egyben utolsó próbájukon buktak el, és ezen a végső próbán az emberek két osztálya nyilvánult meg. Az a két osztály, amely az előző kilenc próba története során formálódott, jellemének megfelelően nyilatkozott meg aszerint, hogy melyik „jelentést” választotta elfogadni. 1863-ban a millerita adventizmus elvetette Mózes jelentését, amint azt a Leviticus huszonhatban található, a szolgaságról szóló prófécia képviselte. A Józsué és Káléb által előterjesztett jelentés egyszerűen Isten „jelentésének” megisméltése volt a szolgaságból való szabadításuk történetének egész folyamán. Mózes születésétől fogva Isten megígérte, hogy kivezeti őket a szolgaságból, és beviszi őket arra a földre, amelyet évszázadokkal korábban Ábrahámnak ígért. Józsué és Káléb azokat jelképezik, akik megálltak az alapvető jelentésen; a másik tíz kém pedig elutasította, hogy Isten valóban ezt a jelentést adta volna.

Ekkor az egész gyülekezet felemelte szavát, és kiáltozott; és a nép sírt azon az éjszakán. És Izráel fiai mind zúgolódtak Mózes ellen és Áron ellen; és az egész gyülekezet ezt mondta nekik: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptom földjén! vagy bárcsak meghaltunk volna ebben a pusztában! És miért hozott be minket az Úr erre a földre, hogy fegyver által essünk el, hogy feleségeink és gyermekeink prédává legyenek? Nem volna-e jobb nekünk visszatérni Egyiptomba? És ezt mondták egymásnak: Állítsunk magunk fölé vezért, és térjünk vissza Egyiptomba. 4Mózes 14:1–4.

Amikor James White 1863-ban a Review and Herald hasábjain cikket írt, amelyben elvetette Millernek a „hét időről” alkotott értelmezését, és ugyanabban az évben Uriah Smith közzétette a

hamis táblázatot, amelyből teljesen hiányzott a Leviticus „hét időire” való bármiféle utalás, White és Smith egyaránt félretették William Miller munkásságát, és a hitehagyott protestantizmus bibliai módszertanát alkalmazták. Azoknak a hitehagyóknak a módszertanát, akiket nem sokkal korábban „Babilon leányainak” azonosítottak, arra az évrre használták, hogy elvessék Miller üzenetét, amelyet Gábrriel angyal irányított. Az ősi Izráel tizedik próbáján nyíltan ezt mondták: „Válasszunk azért vezért, és térjünk vissza Égyiptomba.” A tizedik és egyben végső próbatételnél bekövetkezett kudarc annak a „jelentésnek” az elutasításán alapul, amely kezdettől fogva összhangban volt a jelentéssel, valamint azon a vágyon, hogy visszatérjenek Egyiptom szolgásgába. Amikor Jeremiás jelképesen azokat képviselte, akik csalódtak az 1843-ra vonatkozó megíúsult előrejelzés miatt, Isten kifejezetten arra hívta, hogy térjen vissza Istenhez és korábbi buzgótságához az üzenet iránt, ugyanakkor azt is megparancsolta neki, hogy soha ne térjen vissza azokhoz, akiket Babilon leányaiként azonosítottak.

Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, visszahozlak téged, és színem előtt állasz majd; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyan leszel, mint az én szám. Ők térjenek meg hozzád, de te ne térj öhozzájuk. Jeremiás 15:19.

1863-ban James White és Uriah Smith új kapitányt neveztek ki, hogy visszavezesse őket oda, ahová azt a parancsot kapták, hogy ne menjenek. Józsué és Káleb azokat jelképezik, akik előre kívántak menni; White és Smith pedig azokat, akik vissza kívántak térni.

Egy másik szempont, amelyet meg kell jegyeznünk a Számok könyvéből vett szakasz kapcsán, az, hogy a végső lázadás — amely az összes lázadót arra az ítéletre juttatja, hogy a következő negyven év során a pusztában haljanak meg — egyike annak a két alapvető hivatkozásnak, amelyek megalapozzák a bibliai prófécia nap-év elvét; ez talán a leglényegesebb prófétai szabály volt, amelyet Miller az örökkévaló evangélium és az első angyal üzenetének feltárására használt. A szabály másik bibliai bizonyossága Ezékiel könyvében található.

És amikor ezeket betöltötted, fekdüj ismét a jobb oldaladra, és viseld Júda házának vétjét negyven napig; egy-egy napot egy-egy esztendőül rendeltem neked. Ezékiel 4:6.

Ami gyakran észrevétlen marad annál a két versnél, amely megalapozta a nap-év elvet, az mindkét vers történelmi összefüggése.

Amennyi napig megkémleltétek azt a földet, tudniillik negyven napig, egy-egy napot egy-egy esztendőnek számítva, negyven esztendeig hordozzátok majd bűneitek terhét, és megismeritek, mit jelent, ha ígéretemet megvonom tőletek. 4Mózes 14:34.

A Számok könyvében szereplő vers az ősi Izrael kezdetén hangzott el, és Isten szövetséges népének lázadását jelképezte; Ezékiel könyvében szereplő vers pedig az ősi Izrael végén hangzott el, és Isten szövetséges népének lázadását jelképezte. A büntetés a kezdeten a pusztában bekövetkező halál volt, a végén pedig szolgásg ellenségeik földjén. A nap-év elv a szövetséges nép lázadását hangsúlyozza. Két büntetés: az egyik a kezdeten, a másik a végén, mégis mindkettő különböző. Az első az erő fokozatos felörlődése által bekövetkező halál volt a pusztai vándorlás során, az utolsó pedig fogság és szolgásg a szó szerinti Babilonban.

Akkor Mózes és Áron arcra borult Izráel fiainak gyülekezete egész közössége előtt. Józsué, Nún fia, és Káléb, Jefunné fia pedig, akik azok közül valók voltak, akik kikémlelték a földet, megszaggatták ruháikat. És szóltak Izráel fiainak egész közösségéhez, mondván: A föld, amelyen átvonultunk, hogy kikémleljük azt, felette igen jó föld. Ha az Úr kedvét leli bennünk, akkor bevisz minket erre a földre, és nekünk adja azt; tejjel és mézzel folyó föld ez. Csak ne lázadjatok az Úr ellen, és ne féljetez annak a földnek népétől; mert kenyérünkkel lesznek nekünk: oltalmuk eltávozott tőlük, és az Úr velünk van; ne féljetez tőlük. De az egész gyülekezet azt mondta, hogy meg kell kövezni őket. Ekkor megjelent az Úr dicsősége a gyülekezet sátrában Izráel fiainak mindegyike előtt. És monda az Úr Mózesnek: Meddig ingerel még engem ez a nép, és meddig nem hisznek még nekem mindazon jelek után sem, amelyeket közöttük cselekedtem? Megverem őket döghalállal, és kitaszítom őket örökségükből, téged pedig náluk nagyobb és erősebb néppé teszek. Mózes azonban ezt mondta az Úrnak: Meghallják ezt az egyiptomiak, hiszen a te erőddel hoztad fel e népet közülük, és elmondják e föld lakóinak; mert hallották, hogy te, Uram, e nép között vagy, hogy te, Uram, színről színre láttatsz, hogy felhő megáll fölöttük, és hogy előttük jársz nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban. Ha most megölöd ezt az egész népet, mintha egy ember volna, akkor azok a nemzetek, amelyek hallották híredet, így szólnak majd: Mivel az Úr nem volt képes bevinni ezt a népet arra a földre, amelyet esküvel ígért nekik, azért ölte meg őket a pusztában. Most azért kérlek, mutakozzék meg az én Uramnak hatalma nagy voltában, amint megmondottad, mondván: Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú, megbocsátja a hamisságot és a vétet, de a bűnöst semmiképpen sem hagyja büntetlenül, hanem meglátogatja az atyák hamisságát a fiakban harmad- és negyedíziglen. Kérlek, bocsásd meg e nép hamisságát a te irgalmasságod nagysága szerint, úgy, amint megbocsátottál e népnek Egyiptomtól fogva mind ez ideig. 4Mózes 14:5–19.

Az e versekben ábrázolt történet bibliai jelképpé vált, amelyet „a megprovokálás napjának” neveznek. „A megprovokálás napjára” utalás történik a kilencvenötödik zsoltárban, Jeremiás harminckettőben és a Zsidókhoz írt levél harmadik fejezetében, de ezzel a jelképpel most nem foglalkozunk. Az előző szakaszban egy fontos alapelv kerül azonosításra, amelyet fel kell ismerni. Ezt az alapelvet Sámuel próféta, Lucifer, Ellen White, és természetesen e szakaszban Mózes is szemlélteti.

És mondanak neki: Ímé, te megvénhedtél, és fiaid nem járnak a te utaidon; most azért rendelj nekünk királyt, hogy ítéljen felettünk, mint minden nemzetnél. De Sámuelnek nem tetszék e dolog, amikor ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy ítéljen felettünk. És Sámuel könyörgött az Úrhoz. Az Úr pedig monda Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak neked; mert nem téged vetettek meg, hanem engem vetettek meg, hogy ne uralkodjam felettük. Mindama cselekedetek szerint, amelyeket attól a naptól fogva cselekedtek, hogy felhoztam őket Egyiptomból mind e napig, hogy elhagytak engem, és idegen isteneknek szolgáltak, akképpen cselekszenek most veled is. Most azért hallgass szavukra; mindazáltal bizonyosságot tévén komolyan ellenük, jelentsd meg nekik a király jogát, aki uralkodni fog felettük. És Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédét a népnek, amely királyt kért tőle. És monda: Ez lesz a király joga, aki uralkodni fog felettetek: elveszi fiaitokat, és szolgálatára rendeli őket az ő szekereihez és lovasai közé, és némelyek az ő szekerei előtt futnak majd. És ezredesekké

teszi őket, meg ötvenedesekké; és szántatja velük földjét, és arattatja vetését, és elkészítteti velük hadi eszközeit és szekereinek szerszámain. Elveszi leányaitokat is, hogy kenőcskeverők, szakácsnők és sütőasszonyok legyenek. És elveszi mezőiteket, szőlőiteket és olajfás kertjeiteket, azoknak legjavát, és az ő szolgálóinak adja. És vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed, és az ő főembereinek és szolgálóinak adja. Elveszi szolgálókat és szolgálóleányaitokat, legszebb ifjaitokat és szamaraitokat, és az ő munkájára fordítja. Juhaitokból is tizedet szed, és ti magatok is szolgálóivá lesztek. És kiáltani fogtok azon a napon királyotok miatt, akit magatoknak választottatok; de az Úr nem hallgat meg titeket azon a napon. A nép azonban nem akart hallgatni Sámuel szavára, hanem ezt mondták: Nem, hanem király legyen felettünk; hogy mi is olyanok legyünk, mint minden nemzet, és királyunk ítéljen felettünk, előttünk járjon, és megvívja harcainkat. És Sámuel meghallgatta a nép minden beszédét, és elmondta azokat az Úr füle hallatára. Az Úr pedig monda Sámuelnek: Hallgass szavukra, és tegyél följük királyt. Sámuel pedig monda Izráel embereinek: Menjetek el, ki-kí az ő városába. 1 Sámuel 8:5–22.

Ebben a szakaszban az ősi Izráel elvetette Istent mint királyát, és e történet előre mutat arra az időre, amikor kijelentették, hogy nincs királyuk, csak a császár. Elvetették Isten teokráciáját, és ragaszkodtak ahhoz, hogy a saját népük közül adassék nekik király, csak hogy végül azt hirdessék, hogy királyuk egy római király. Az utolsó napok római királya Róma pápája.

Ők azonban így kiáltottak: Vidd el őt, vidd el őt, feszítsd meg őt! Pilátus ezt mondta nekik: A ti Királyotokat feszítsem meg? A főpapok így feleltek: Nincs királyunk, csak császáruk. János 19:15.

A teokrácia elutasítása annyira sértő és személyes volt Sámuel számára, hogy azt prófétai tisztsége elutasításaként értelmezte. Ám Isten gondoskodott arról, hogy Sámuel megértse: az ő elutasításuk Istennek szólt, és nem a prófétának. E két szakasz, amely Mózesnek és Sámuelnek az ősi Izráel lázadásához fűződő prófétai kapcsolatát tárja elénk, azt is megmutatja, hogy a lázadást követő büntetés nem jelentette az ősi Izráel végét. Még mindig volt egy csoport, amelyet Józsué és Káleb képviselt, s amely be fog lépni az Ígéret Földjére, és Sámuel történetében az ősi Izráel vége Izráel királyainak lezárultakor volt, nem pedig a kezdetén.

Mózes Istennel érvelt amellett, hogy továbbra is munkálkodjék az ősi Izráellel, mert Mózes úgy okoskodott, hogy ha azon a ponton vetne véget velük való bánásmódjának, az hamisan tüntetné fel népe megszabadításának szent történetét, valamint azt az ígéretét, hogy bevezeti őket arra a földre, amelyet Isten Ábrahámnak megígért. A lényeg itt az, hogy Isten úgy dönt, megengedi, hogy a lázadás mind bekövetkezzék, mind pedig folytatódjék, amikor szándékában áll a lázadást az igazság tanúságául felhasználni.

A Sámuel által tanúsított igaz harag lelkülete Ellen White-ban is megnyilvánult.

„Még soha nem láttam népünk körében olyan szilárd önelégültséget és olyan készséghiányt a világosság elfogadására és elismerésére, mint amilyen Minneapolisban nyilvánult meg. Megmutattattott nekem, hogy azok közül, akik ama gyűlésen megnyilvánult lelkületet ápolták, egyetlenegy sem kap ismét világos fényt ahhoz, hogy felismerje a mennyből küldött igazság drága voltát, mígnem megalázza büszkeségét, és megvallja, hogy nem Isten Lelke indította

őket, hanem elméjüket és szívüket előítélet töltötte be. Az Úr közel akart jönni hozzájuk, hogy megáldja őket és meggyógyítsa őket elhajlásaikból, de nem akartak hallgatni rá. Ugyanaz a lelkület indította őket, amely Kórét, Dátánt és Abirámot ihlette. Izraelnek azok a férfiai eltökélték, hogy ellenállnak minden bizonyítéknak, amely bebizonyítaná, hogy tévedtek, és mentek tovább és tovább az elégedetlenség útján, mígnem sokakat eltérítettek, hogy csatlakozzanak hozzájuk.”

„Kik voltak ezek? Nem a gyöngék, nem a tudatlanok, nem a felvilágosulatlanok. Abban a lázadásban kétszázötven fejedelem volt, a gyülekezetben tekintélyes, név szerint ismert férfiak. Mi volt a bizonyágtételük? »szent az egész gyülekezet, mindnyájan azok, és az Úr közöttük van: miért emelitek hát fel magatokat az Úr gyülekezete fölé?« [4Mózes 16:3]. Amikor Kóré és társai Isten ítélete alatt elvesztek, az a nép, amelyet félrevezettek, nem látta meg az Úr kezét ebben a csodában. Másnap az egész gyülekezet Mózesre és Áronra támadt e váddal: »Ti öltétek meg az Úr népét« [41. vers], és csapás nehezedett a gyülekezetre, és több mint tizennégyezer ember veszett el.

„Amikor elhatároztam, hogy elhagyom Minneapolist, az Úr angyala mellém állt, és ezt mondta: »Ne így; Istennek munkája van számodra ezen a helyen. A nép Kóré, Dátán és Abirámlázadását ismétli. Elhelyeztelek téged a neked megfelelő helyre, amit azok, akik nincsenek a világosságban, nem fognak elismerni; nem hallgatnak majd bizonyágtételekre; de én veled leszek; kegyelmem és hatalmam fenntart téged. Nem téged vetnek meg, hanem a hírnököket és az üzenetet, amelyet népemhez küldök. Megvetést tanúsítottak az Úr beszéde iránt. Sátán megvakította szemüket és elferdítette ítélőképességüket; és ha csak minden lélek meg nem tér ebből az ő bűnéből, ebből a meg nem szentelt függetlenségből, amely sértést tesz Isten Lelkének, sötétségben fognak járni. Kimozdítom gyertyatartóját helyéből, ha meg nem térnek és be nem térnek, hogy meggyógyítsam őket. Elhomályosították lelki látásukat. Nem akarják, hogy Isten kinyilvánítsa Lelkét és hatalmát; mert gúnyolódó és az én ígém iránt undorral viseltető lelkület van bennük. A könnyelműség, a hiábavalóság, a tréfálkozás és a viccelődés mindennapos gyakorlat náluk. Nem indították szívüket arra, hogy engem keressenek. A maguk gyújtotta szikrák fényén járnak, és ha meg nem térnek, bánatban fognak lefeküdni. Így szól az Úr: Állj meg kötelességed őrhelyén; mert én veled vagyok, és nem hagylak el téged, sem el nem távozom tőled.« Istennek ezeket a szavait nem mertem figyelmen kívül hagyni.” The 1888 Materials, 1067.

White testvér párhuzamba állította magatartását Sámuelével, és azt az utasítást kapta, hogy maradjon a lázadók és lázadásuk mellett, és „álljon” kötelessége „helyén”. Azt a parancsot kapta, hogy maradjon a helyén, miután ő (a prófétanő) elhatározta, hogy a lázadókat és lázadásukat önmagukra hagyja.

Az első említés szabálya, amely az Alfa és Omega elvének elsődleges összetevője, rámutat arra, hogy egy téma első említése rendkívüli jelentőséggel bír. Lucifer lázadásának kezdetéhez szorosan hozzátartozott az a tény, hogy ha Isten akarta volna, minden szükséges hatalommal rendelkezett ahhoz, hogy Lucifert megsemmisítse már annál a legelső önző gondolatánál, amely Lucifer elméjében született meg. Isten eltávolíthatta volna Lucifert a teremtésből, és olyan hatalommal rendelkezik, hogy ha ezt választotta volna, oly módon is megtehetné volna, hogy a

többi angyal még csak tudomást sem szerzett volna arról, mi történt. Természetesen nem ezt tette, mert ez többek között jellemének megtagadása lett volna, ám megvan benne az a teremtmény erő, amely lehetővé tette volna számára, hogy éppen ezt tegye. De nem tette meg. Türelmesen megengedte, hogy a lázadás jellemének bizonyoságtételévé váljék, annak a küzdelemnek tanúságtétele részévé, amely a mennyben kezdődött, és végül a földre is el kellett jutnia. Ezt vitte véghez Mózes párbeszéde az ősi Izráel számára. Isten megengedte, hogy a lázadók nemzedéke a pusztában haljon meg, és ezt a történelmet bibliai példaként használta fel az örökkévaló evangéliummal kapcsolatos igazságok előmozdítására.

Ugyanígy történt ez Sámuel napjaiban is, amikor Istent mint királyt elutasították. Sámuel azt az utasítást kapta, hogy folytassa szolgálatát, és álljon helyt a köteleességében, Sámuel személyes meggyőződése és prófétai ismerete ellenére is. Isten prófétai és történelmi felügyeletének ez a mozzanata a babiloni fogság utáni templom újjáépítésében is felismerhető. Isten előre megjövendölte és irányította a fogság hetven esztendejének minden elemét; a Jeruzsálembe való visszatérést, Jeruzsálem újjáépítését, a templomot, valamint az utcákat és a falakat. Ő adta a korra vonatkozó próféciaikat, amelyek megjelölték, mikor szabadulnak ki a fogságból. Meghatározta, hány rendelet lesz, amely a kétezer-háromszáz év kezdetét jelöli. Néven nevezte Círust, azt a pogány királyt, aki az első rendelettel megkezdte a folyamatot. Jeruzsálem és a templom újjáépítésének minden elemét pontosan megjelölte, és igaz férfiakat és prófétákat támasztott a munka véghezvitelére.

Az összes nyilvánvaló isteni prófétai előretudás és beavatkozás ellenére a Babilonba való fogsághoz vezető lázadás már véget vetett Isten személyes jelenlétének népe körében. A sekina dicsősége soha nem tért vissza az újjáépített templomba. Az egész történelmet arra használták fel, hogy prófétai szerkezetet adjon a világ végének történelméhez, noha a templom a sekina jelenlétének áldásában a Szentek Szentjében többé nem részesült. Ebben az értelemben az újjáépített templom nem Isten jelenlétéről, hanem Izráel lázadásáról tett bizonyosságot. Mindazonáltal e történelem prófétái, miként Sámuel és White testvérnő Minneapolisban, továbbra is prófétai minőségben szolgáltak.

Lúcifer lázadása az első dolog, amely említést nyer a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemben, és Isten a maga saját céljai érdekében megengedte, hogy a lázadás folytatódjék. Sámuel, Izráelnek a többi nemzethez való hasonulásra irányuló kívánsága miatti igaz felháborodása ellenére, arra utasították, hogy vegyen részt az első két király felkenésében. És Isten prófétái részt vettek Isten templomának újjáépítésében, annak a templomnak az újjáépítésében, amelyben Isten sekíná-jelenléte többé soha nem nyugodott meg.

Akik „mesékből készült tálaikat” a prófétai Ige ellen vetik be, hogy ily módon leplezzék az adventizmus 1863-as lázadását, és akik érvelésüket arra a logikára alapozzák, hogy ha 1863-ban bármi helytelen történt volna, a prófétanő megtiltotta volna azt, azok szándékosan tudatlanok az első alapelvet illetően, amely már az Isten elleni lázadás legelső említésében azonosítható. Isten saját céljai érdekében megengedi a lázadást, és ha úgy dönt, hogy prófétái semlegesek maradjanak vagy hallgassanak azokban a lázadásokban, amelyek bekövetkezhetnek, az az Ő döntése.

Amint elkezdjük szemügyre venni az 1844-től 1863-ig tartó próbára tételi folyamatot, amelyet az a tíz próba jelképezett előre, amelyekben az ősi Izráel elbukott, miután átkelt a Vörös-tengeren, elengedhetetlen, hogy megértsük ezt a bibliai tényt. Isten prófétái engedelmesség és engedetlenség idején egyaránt az Ő prófétáiként működnek, és olykor nem tiltakoznak olyan kérdések ellen, amelyek a felszínen olyasminek tűnnének, ami ellen egy prófétától tiltakozást várnánk. Időnként nyilvánvalóan tudatában vannak a lázadásnak, mégis vissza vannak tartva, máskor pedig az Úr tartja kezét a szemük fölött a lázadás tekintetében. Amikor ezt a nézőpontot felismerjük, 1863 jelentős határjelzővé válik a bibliai prófécia hatodik királyságának történetében, mind a protestantizmus szarva, mind a republikánizmus szarva számára.

Szóltam a próféták által is, megsokasítottam a látomásokat, és példázatokkal éltem a próféták szolgálata által. Hóseás 12:10.